

MOMENTE SEMNIFICATIVE ALE EVOLUȚIEI LOGISTICII ARMATEI ROMÂNE

BRIEF EVOLUTION OF ROMANIAN ARMED FORCES' LOGIS

Col. (r) prof. univ. dr. Benone ANDRONIC *

Rezumat: *Articolul este rezultatul unei cercetări științifice privitoare la introducerea Logisticii (administrației) ca organ independent de celelalte arme în Armata României.*

În cuprinsul articolului sunt arătate izvoarele documentare pe care se sprijină apariția Logisticii (administrației) și mărturiile ale celor care au îndeplinit actele istorice de întemeiere ale acestei categorii de forțe.

Cuvinte-cheie: *izvor istoric; tradiție militară; intendență; administrație; logistică; evoluție militară; rol hotărâtor.*

Abstract: *The article is the result of scientific research on the introduction of Logistics (administration) as an independent service, separated from the other services of the Romanian Armed Forces. It presents documentary sources that support the emergence of Logistics (Administration) and testimonies of those who committed the truly historical acts of founding this category of forces.*

Keywords: *historic source; military tradition; intendance; administration; logistics; military evolution; decisive role.*

Istoria militară a națiunii reprezintă legătură dintre trecut și viitor și sprijinul conștiinței naționale în timpul existenței noastre. Timpul în care trăim astăzi ar trebui să reînvie, mai puternic ca oricând, trecutul nostru militar spre a ne arăta de unde ne tragem, de unde am plecat, căile pe care le-am străbătut și faptele pe care le-au săvârșit înaintașii noștri, precum și rolul ce ne revine astăzi nouă și urmașilor noștri, dacă vrem să supraviețuim ca neam pe „glia” pe care ne-au lăsat-o strămoșii noștri. Acest timp ne impune să studiem izvoarele naționale, tradițiile și creațiile înaintașilor, să înălțăm pe temeiul istoriei stindardul năzuințelor noastre.

Fiindcă, dacă ceea ce se afirmă de veacuri că popoarele care nu-și cunosc istoria sunt predestinate dispariției, tot astfel putem spune că instituțiile unei țări și ale unei armate, atunci când nu-și îndreaptă pașii pe urmele tradițiilor și destinului lor național, când nu-și sprijină existența pe faptele istoriei lor, continuând legătura

---

* Prof. univ. asoc. la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, membru corespondent al Academiei Oamenilor de Științe din România, email: benoneandronic@yahoo.com

cu străbunii, nu pot înfrunta cu tărie destinul și nu pot face față cu tărie vremurilor tulburi ce vor veni peste ei.

Nu avem voie să uităm latinitatea neamului nostru și nici că pe glia strămoșească înaintașii noștri și-au vărsat sângele apărând-o. Iată de ce fiecare eveniment important din trecutul nostru militar trebuie sărbătorit, așa cum se cuvine, de către noi, cei de astăzi.

Logistica militară, de la începuturile ei sub denumirea de „Administrație militară” și până în prezent, a constituit o parte importantă în evoluția armatei române și suntem convinși că merită să i se acorde atenția cuvenită.

Adeseori se afirmă că logistica a apărut în doctrina Armatei Române după anul 1995, deși sunt mărturii care arată că această noțiune era utilizată în scrierile și în limbajul ofițerilor români încă din anul 1938. În acest sens edificator este articolul intitulat „Ofițerul de intenție” scris de către fostul ministru Grigore Trancu-Iași apărut în volumul comemorativ „Întreținerea Armatei Române dealungul timpurilor”, care arată că logistica are un rol determinant în desfășurarea războiului.⁴⁰

Care ar fi argumentele pentru a socoti că logistica împlinește anul acesta 155 de ani și cum a evoluat ea din anul 1862 și până astăzi?

Înainte de acțiunile revoluționare din decembrie 1989, în țara noastră, termenul *Logistică* a avut o întrebuințare restrânsă, fiind utilizat mai ales atunci când se făceau analize privitoare la condiționările materiale ale pregătirii și desfășurării acțiunilor militare de către țările membre NATO/OTAN. Ca atare, în *Lexiconul militar* se definește logistica astfel: „Termen utilizat în literatura militară occidentală pentru a defini activitatea de asigurare materială și tehnică a trupelor (hrănire, echipare, aprovizionare cu tehnică și materiale de tot felul) inclusiv transportul acestora la mari distanțe. Logistica este considerată, totodată, ca o subdiviziune a artei militare alături de strategie, având drept obiect studiul deplasării și aprovizionărilor”.⁴¹

Dicționarul explicativ al limbii române (ediția a II-a revăzută și adăugită din 2009) definește logistica ca fiind „ansamblul operațiilor care asigură desfășurarea unei activități (în special, militare) de amploare”. Sunt și alte definiții care spun că logistica este un substantiv feminin având ca origine cuvântul *logistique* din limba franceză, fiind „ramură a logicii care cercetează și are ca obiect aplicarea metodelor matematice în domeniul logicii formale în electronică, cibernetică,

---

⁴⁰ Volum comemorativ, *Întreținerea Armatei Române dealungul timpurilor, apărută cu prilejul restabilirii destinului istoric al gospodăriei Oștirii Române și al aniversării a optzeci și cinci de ani dela introducerea intenției în viața noastră militară și națională*, Tipografia Marelui Stat Major, București, 1942, p. 482.

⁴¹ *Lexiconul militar*, Editura Militară, București, 1972, p. 37.

lingvistică etc.”⁴² Există însă și numeroase materiale care consideră logistica drept o noțiune ce s-a dezvoltat din cuvântul grecesc *logistikos*, care definește pe cineva priceput în a face calcule.

Din dicționarul *Le Petit Larousse* rezultă că *logistica* are două înțelesuri: în primul rând, de logică matematică, parte a logicii moderne, cum ar fi acțiunea combinatorie și, în al doilea rând, ca fiind „ansamblul operațiilor având ca scop de a permite armatelor de a trăi, de a se deplasa de a lupta și de a asigura evacuarea și tratamentul medical al personalului”.⁴³

Cuvântul „logistică” pentru domeniul militar are diverse definiții. Sunt autori care consideră că *logistica militară* provine de la cuvântul grecesc „logistikos”, prin extrapolarea conținutului său din Antichitate, măiestria de a socoti sau priceperea de a face calcule, măiestria în a asigura cu cele necesare armatele, în timp ce alții cred că *logistica* militară provine de la cuvântul „logista” care desemnează titulatura avută de către unii funcționari din armatele romane și bizantine care răspundeau de administrarea financiară și aprovizionarea taberelor și a corpurilor de trupă.⁴⁴

La rândul său, sociologul Ilie Bădescu arată că pătrunderea *logisticii* în domeniul militar a avut loc în timpul domniei împăratului bizantin Leontos al VI-lea (886-911), „desemnând totalitatea măsurilor organizatorice și de aprovizionare capabile să conducă o armată la victorie”.⁴⁵ Prima întrebuițare a termenului *logistică* apare într-o lucrare de teorie militară, aparținând generalului Antoine-Henry, baron de Jomini, care, în *Precizări ale artei războiului*, apărută la Paris, în 1938, arată că „analizând arta războiului eu consider că ea se compune din cinci ramuri pur militare: strategia, tactica mare, logistica, arta geniului și tactica de detaliu (tactica mică). Prin logistică, Jomini înțelegea arta practică de a deplasa armatele, aspectul material al marșurilor și formațiunilor, instalarea taberelor nefortificate și a cantonamentelor, într-un cuvânt, executarea combinațiilor strategiei și tacticii”.⁴⁶

Neîndoielnic, aceste sistematizări teoretice au generat vii controverse. Chiar Jomini a fost obligat să precizeze că: „Au avut loc mai multe controverse inutile pentru a determina într-o manieră absolută, linia de demarcație care separă aceste ramuri ale științei; eu am spus că strategia este arta de a face războiul pe hartă,

⁴² <https://dexonline.ro/definitie/logistica>

⁴³ *Le Petit Larousse*, edition Larousse, 1984, p. 608.

⁴⁴ Benone Andronic, Bixi-Pompiliu Mocanu, *Sprîjinul logistic al grupării de forțe de tip divizie*, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2005, p. 9.

⁴⁵ Ilie Bădescu, *Revista Sisteme logistice* nr. 3-4/1992, București, p. 18.

⁴⁶ Antoine-Henry, baron de Jomini, *Precis de l'art de la guerre*, édition définitive Paris, Ch. Tanera, 1855, gustavemar.free.fr/lire_jomoni.htm

*arta de a cuprinde întreg teatrul de război; tactica este arta de a lupta în terenul unde ar avea loc ciocnirea, de a plasa forțele în funcție de localități și de a le pune în acțiune în diferite puncte ale câmpului de bătălie... în sfârșit, logistica nu este în fond decât știința de a pregăti sau de a asigura aplicarea celorlalte două”.*⁴⁷

Deși lucrările lui Jomini au avut o mare înrâurire asupra multor militari contemporani, termenul *logistică* nu a fost dezvoltat de către aceștia și nici nu și-a găsit o transpunere organizațională adecvată, în practică.

De-abia în jurul anului 1890, Alfred T. Mahan (1840 - 1914) a introdus termenul *logistică* în doctrina marinei SUA. Adept al politicii expansioniste a SUA, Alfred T. Mahan a pledat pentru crearea de baze maritime, convenabil situate, care să permită atât la pace, cât și la război, exercitarea controlului asupra principalelor rute maritime, considerate verigi esențiale dintr-un lanț logistic ce cuprindea, în amonte, industria de producție și acordarea întregii economii la necesitățile curente ale acțiunilor militare.

Inspirat de sistematizările teoretice ale lui Alfred T. Mahan, tot un marinar, George Cyrus Thorpe, în lucrarea *Logistica pură*, publicată în 1917, afirma că războiul este rezultatul a trei domenii distincte: strategia, tactica și logistica. Pentru Thorpe, funcția logistică se exprimă prin capacitatea „de a asigura toate mijloacele umane și materiale pentru conducerea războiului.”⁴⁸

Gândită pentru sistemul forțelor maritime, *logistica*, în concepția lui G. C. Thorpe, trebuie să cuprindă pe lângă laturile sale relativ acceptate - aprovizionarea, transporturile, construcțiile și asigurarea sanitară - și domeniile finanțelor, ale construcțiilor de nave, fabricarea munițiilor etc., împreună cu toate aspectele economice care trebuiau să sprijine pregătirea și ducerea acțiunilor militare de către marina SUA.

Până la cel de-al Doilea Război Mondial, în Anglia, *logistica era suplinită de cuvântul administrație*, cu o largă cuprindere, incluzând toate activitățile militare care nu erau direct legate de strategie și de tactică, în timp ce în SUA, dicționarele de bază explicau administrația prin *logistică*, căreia i se mai atribuia și sensul nespecific de management.

În timpul mării conflagrații mondiale, termenul *logistică* a început să fie folosit pe scară largă, având sensuri insuficient conturate, dar sugerând toate activitățile conducerii militare cu excepția ducerii propriu-zise a luptei.

Întrebuintarea fără discernământ a acestei noțiuni a determinat serviciile din cele trei categorii de forțe ale Armatei SUA, în 1948, să încerce o viziune unitară asupra *logisticii* care exprima, în esență, activitățile militare referitoare la

⁴⁷ Benone Andronic, Bixi - Pompiliu Mocanu, *op.cit.*, p. 10.

⁴⁸ *Ibidem*

aprovizionarea și administrarea materialelor, satisfacerea necesităților personalului și realizarea dotărilor de război.

Desigur, țara în care noțiunea *logistică* a cunoscut o largă răspândire în domeniul militar, dar și dincolo de acesta, uneori cu sensuri insuficient conturate, a fost SUA. Aceasta a reușit nu numai să definească acest concept, dar a și creat un sistem logistic pragmatic, funcțional, de la care s-au inspirat și majoritatea țărilor care au armatele integrate în NATO/OTAN, vizând patru componente majore: administrația (managementul), aprovizionarea, transporturile și serviciile suport.

În opinia noastră, *Logistica militară* este continuatoarea *Administrației militare* apărută în Armata României după Unirea Principatelor Române sub conducerea colonelului Alexandru Ioan Cuza.

Alexandru Ioan Cuza - Domnul Unirii - a semnat actul de constituirea a organismului *Administrației Militare*, ce îl putem considera act de naștere al logisticii militare de astăzi. După completa fuzionare a ministerelor de război din Moldova și Muntenia avea să apară *Înaltul Decret nr. 202 din 9 octombrie 1862*, decret ce reglementa organizarea noului Minister al Războiului din România. Conform aceluși decret, reorganizarea ministerului prevedea *Administrația Militară* ca nouă structură având în compunere „*Direcția a 2-a, administrație generală*”, care la rândul său avea în compunere Diviziunea 1 și Diviziunea 2. Prima era organizată pe două secții, Secția 1 - *personalul intendenței militare*⁴⁹, *transporturi militare, paturi militare, îmbrăcăminte și campament* și Secția a 2-a – *spitale, personalul spitalelor, subzistență*. Cea de-a doua diviziune era organizată, de asemenea, pe două secții: Secția 1 - *soldă, reviste de contabilitate, administrația interioară a corpurilor, fonduri și ordonanțe* și Secția a 2-a - *conturi generale ale bugetului, conturi în materiale, pensii, legi și arhive*.⁵⁰

Să ne referim totuși cu câteva considerații la Secția 1 - *personalul intendenței militare*, clarificând un aspect care suscită astăzi opinii diferite și anume când a apărut *Intendența Militară* în Oastea României.

Tratatul de la Paris, încheiat în anul 1856 între marile puteri europene, care avea să faciliteze Unirea Principatelor Române și, implicit, unificarea armatelor lor, face ca în anul 1857 să apară în armata moldoveană, ca organ de sine stătător, independent de celelalte arme, *intendența noastră militară*.

Acest eveniment, întemeiat pe adevărul istoric, constituie actul comemorativ al acestei arme, care ne dă dreptul să afirmăm că fără noi, intendenții armatei, viața

⁴⁹ Alexandru Ioan Cuza a semnat anterior „Înaltul Ordin de zi nr. 29 din 1 februarie 1861” care reprezintă, cu adevărat, actul de naștere al *Corpului Intendenței Militare*.

⁵⁰ Dr. Veronica Bondar, *Buletinul Arhivelor Militare Române, Studii/documente*, București, 2015, p. 3, www.arhivelenationale.ro/.../lista

acesteia nu poate exista și iată cum, în acest fel, descoperim izvorul documentar al intendenței în armata noastră și realitatea lui de netăgăduit.

Să ne amintim faptul că Hatmanul oștirii moldovenești, constatând că întreținerea trupelor de sub comanda sa nu se face în deplină rânduială, raportează în anul 1857, adică acum 160 de ani, acest neajuns Căimăcămiei Moldovenești, propunând a se crea, independent de celelalte arme, un organ militar pentru întreținerea oștirii. Iată modul în care s-a cerut în acel an înființarea în armata moldovenească a unui „*Serviciu de intendență*.”

Motivul pentru care s-a introdus în oastea moldovenească un asemenea serviciu, menționat în corpul lucrării la locul potrivit, fiind întemeiat, Căimăcămia Moldovei, simțind nevoia acestui serviciu la întreținerea oștirii, repartizează mijloacele pentru înființarea lui.

Prin „*Ordinul de Zi 24, din 27 Aprilie 1857, Căimăcămia Moldovei aprobă înființarea secțiunii de intendență în Armata Moldovei*”, punându-se astfel temeiul originii intendenței militare românești.

Profesiunea noastră, a intendenței militare, este de origine națională, înființată din inițiativa și din nevoile noastre proprii, iar nu, cum s-a crezut multă vreme, împrumutată după modelul unor armate străine.

Astfel, încă din anul 1857, când s-a înființat pentru prima oară, în armata română, un organ de intendență special pentru întreținerea ei, nu numai că se menține această structură în armata reunită, dar se fac eforturi pentru a-i da o organizare mai amplă.

Documentele istorice arată că, în anul 1860, în bugetul armatei reunite a Principatelor Române, se prevedea personalul necesar pentru conducerea administrației oștirii pe temeiul organizării intendenței din anul 1857.

În anul 1860, după Unirea Principatelor Române sub conducerea colonelului Alexandru Ioan Cuza, ofițerii misiunii militare franceze, chemați să organizeze armata, au găsit deja înființată, cu câțiva ani în urmă, *Intendența Militară*, pe care aceștia o consideră ca fiind neîndestulătoare noii forme de organizare.

Ofițerii francezi, venind în țară în anul 1860, alcătuiesc proiectul pentru organizarea intendenței militare a oștirii, îl prezintă Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, căpătând ființă legală, prin „*Înaltul Ordin de Zi Nr. 29 din 1 Februarie 1861*” (n.n. - publicat în Monitorul Oastei Nr. 11 din 16 februarie același an).

Intendența militară în oștirea românească prin urmare, dacă în anul 1857, a fost înființată în stare embrionară, în urma studiilor comisiunilor militare franceze, în anul 1861, a luat ființă în fapt *Corpul Intendenței Militare*.

Administrația militară avea să evolueze ca structură odată cu modernizarea armatei și dezvoltarea cerințelor de sprijin ale acesteia.

În timpul Războiului de Independență, Administrația militară intră în structura Marelui Cartier General funcționând ca Secție administrativă răspunzând de asigurarea cu mijloace materiale și bănești a oștirii, urmărind îndeaproape modul de executare de către marile unități a ordinelor și a dispozițiilor care emanau de la Marele Cartier General și, în special, cele privitoare la asigurarea cu subzistențe și echipament.

La corpurile de armată și divizii existau servicii de intendență care conduceau activitatea de aprovizionare la unitățile subordonate, iar la corpurile de trupă apare serviciul de subzistență.

Ca formațiuni de servicii, la data mobilizării existau: Depozitul central de echipament, Brutăria militară, iar pentru transporturi 7 Escadroane de tren, acestea din urmă fiind destinate diviziilor și corpurilor de armată.⁵¹

În preajma Primului Război Mondial Administrația militară își mărește structura apărând noi organe de planificare și formațiuni de aprovizionare și transport astfel:

- Direcția Intendenței, înființată în 1912, ca organ central de servicii;
- la corpurile de armată și divizii servicii administrative, având în subordine Parcuri și Convoaie Administrative și servicii de intendență și sanitare, care aveau ca atribuție pregătirea Trăsurilor de aprovizionare și coloanelor de subzistență, precum și tratarea bolnavilor și răniților;
- la divizii - un Birou servicii (Serviciul armament, muniții și gaze și Serviciul Geniu);
- la fiecare armată - câte un Depozit central și unul mobil înzestrat cu o brutărie de companie, iar când armata opera departe de calea ferată o coloană de subzistență;
- la fiecare corp de armată - câte un Depozit regional;
- la diviziile de infanterie și cavalerie - câte un depozit;
- la regimente Trenul regimentar și un număr variabil de Trăsuri de aprovizionare;
- în garnizoanele de dislocare a unităților Manutanțe de garnizoană;
- pe perioada mobilizării și dislocării trupelor Depozite pe liniile de marș;
- Trenuri-magazii ce aveau ca sarcină satisfacerea nevoilor de aprovizionare ale oștirii pe timpul operațiilor.⁵²

---

⁵¹ *Documente privind istoria României. Războiul pentru independență 1877 - 1878*, vol. II, Editura Academiei, București, 1986, pp. 229-232.

⁵² Maior de administrație Anastasie Tomița Răzășul, *Gospodăria miliatră la români de la Dacia Traiană la România Reîntregită*, Tipografia Viața Literară, București, 1941, pp. 266 - 272.

În perioada interbelică apar o serie de controverse privitoare la raportul dintre Administrația militară și Intendența militară.

Iată cum era privit raportul dintre Administrația Militară și Intendența Militară în opinia generală a timpului. „*Administrația militară a devenit o știință, care se leagă cu toate celelalte științe cari, întreținând organismul uman și instituțiile oștirii, dau neconștient pas progresului. Este știință, fiindcă e născută din realități, având metode proprii de aplicare și creații. Ea întreține întreaga viață a oștirii, intrând sub autoritatea sa administrativă întreaga armată, prin urmare și organele intendenței.*

Intendența e o specialitate, o ramură a marelui organ administrativ al armatei, destinată a controla, verifica, dar nu a crea faptul administrativ, care cade după legile și doctrina sa norganică în sarcina administrației.

Administrația are un spațiu de activitate mai întins decât intendența. Ea îmbrățișează întreaga întreținere a oștirii pe când intendența numai câteva ramuri ale ei”⁵³

În cel de-al Doilea Război Mondial Administrația militară a suferit unele modificări impuse de armonizarea ei cu noile mutații survenite în structura armatei, progresul vremii și realitățile războiului.

În structura organizatorică a administrației la corpurile de armată, comandamente teritoriale, divizii (similare) și unități nu s-au produs modificări structurale.

În timp de război, teritoriul țării se împărțea în zona armatei de operații și în zona interioară.

În zona armatei de operații, constituită din zona operațiilor și zona etapelor, la marile unități operative și tactice (armată, corp de armată, divizie), precum și la comandamentele de etape existau servicii de intendență, carburanți și lubrifianți, cazarmare. Regimintele aveau în organica lor organe de aprovizionare (alimente, carburanți, echipament, financiare, cazarmare, sanitare). Ca formațiuni de servicii subordonate nemijlocit acestor organe existau: depozite de subzistențe, de echipament, brutării de campanie, ternul brutărie⁵⁴, trenul sanitar, parcuri de vite etc. (la armată); depozite pentru unitățile de corp de armată (la corpul de armată); coloane de subzistențe divizionare, depozite mobile, brutăria de campanie (la divizie): trăsuri de aprovizionare, trenul regimentar (la regiment); trăsuri de aprovizionare, bucătării de campanie etc. (la subunități).

⁵³ Maior de administrație Anastasie Tomița Răzășul, *op.cit.* pp. 404 - 406.

⁵⁴ Existau două astfel de trenuri cu o capacitate de 40.000 de rații de pâine, fiecare, în 24 de ore, procesul de producție având loc în timpul mersului trenului. Datele sunt luate din „*Revista intendenței și administrației armatei*, nr. 6-7, iulie 1938, pp. 484 – 498; gl.lt.dr. Traian Dafinescu, col.(r) Ioan Boață, *Serviciile Armatei Române*, Editura Militară, București, 1989, p. 323.

În zona etapelor existau depozite mobile, coloane de subzistențe, trenuri-magazii, brutării de campanie, ateliere și alte formațiuni de servicii care făceau legătura între zona operațiilor și zona interioară.

În zona interioară, care cuprindea teritoriul național aflat sub administrația Ministerului Apărării Naționale, funcționau fabricile și uzinele, depozitele militare și alte surse de la care se asigurau cu materiale depozitele din zona etapelor.

În total au existat: un depozit central, 5 depozite teritoriale, 40 depozite de armată, 5 depozite de echipament, 10 ateliere mobile de reparat echipament, 9 depozite de carburanți.

Ca formațiuni de transport au fost organizate 40 de coloane de transport hipo de armată, 22 de coloane de transport hipo de divizie, 1 batalion autotransport, 42 companii de automobile de transport, 3 secții de autocisterne de armată, un tren de carburanți, care se deplasa pe calea ferată în spatele forțelor luptătoare.⁵⁵

Administrația Militară avea să cunoască mai multe modificări structurale datorate modernizării armatei, continuând să existe în structura Armatei Române până după cel de-al Doilea Război Mondial.

Între anii 1945 și 1947, când sub ocupația armatei sovietice a început procesul de transformare a armatei (destructurarea Armatei Regale), Administrația militară avea să-și schimbe denumirea fără însă a-și modifica fundamental structura funcțională. Astfel potrivit Legii nr. 452 din 1 iunie 1946 și a Legii nr. 205 din 1 iulie 1947 din structura Secretariatului general al înzestrării și administrației armatei făceau parte: Direcția superioară a înzestrării cu materiale tehnice; Direcția superioară pentru Administrația armatei, fonduri și aprovizionare cu materiale de intendență; Direcția depozite, ateliere și stabilimente militare; Direcția domeniului și construcții militare; Direcția evidență resurse materiale; Direcția sanitar-farmaceutică; Direcția veterinară; Direcția locuințe; Direcția financiară și control.

În anul 1947, Administrația armatei s-a transformat în Spatele armatei, iar în anul 1967, Spatele armatei se transformă în Serviciile armatei, având ca sferă de cuprindere activitățile de aprovizionare cu alimente, echipament, carburanți-lubrifianți, asigurare tehnică și materială, financiară, medicală, construcții, cazare, integrând astfel totalitatea activităților desfășurate în scopul asigurării armatei cu cele necesare procesului de pregătire pentru apărarea țării.⁵⁶

Abia în anul 1996, Serviciile armatei își schimbă denumirea devenind *Logistica Armatei României*, an în care apare și un regulament în acest sens.

Logistica Militară este definită ca reprezentând „...știința planificării și executării mișcării și asigurării forțelor; în sensul său cel mai cuprinzător,

---

⁵⁵ Ioniță Botoș, Matei Obogeanu, *Intendența armatei române de-a lungul timpurilor*, București, 1992, p. 188.

⁵⁶ Gl.lt.dr. Traian Dafinescu, col.(r) Ioan Boață, Op. cit., p. 342.

cuprinzând acele aspecte ale operațiilor militare care se referă la: proiecția și dezvoltarea, achiziția, depozitarea, transportul, distribuția, întreținerea, evacuarea materialelor și scoaterea acestora din uz; transportul personalului; achiziția, construcția, întreținerea, exploatarea clădirilor și scoaterea lor din uz; achiziția sau furnizarea de servicii; sprijinul medical”.⁵⁷

Dacă comparăm domeniile funcționale ale logisticii, așa cum sunt ele definite în regulamentul logisticii, cu structura funcțională a Administrației militare observăm că diferențele țin de etapele dezvoltării și modernizării Armatei României și nu de esența lor, care rămâne aceeași.

Iată de ce noi credem că, așa cum am mai afirmat, Logistica de astăzi a Armatei României este continuatoarea Administrației Militare înființată de către Domnul Unirii, colonelul Alexandru Ioan Cuza.

BIBLIOGRAFIE

- *** *Întreținerea Armatei Române dealungul timpurilor, apărută cu prilejul restabilirii destinului istoric al gospodăriei Oștirii Române și al aniversării a opt-zeci și cinci de ani dela introducerea intendenței în viața noastră militară și națională*, volum comemorativ, Tipografia Marelui Stat Major, București, 1942;
- *** *Lexiconul militar*, Editura Militară, București, 1972;
- *** *Le Petit Larousse*, Edition Larousse, 1984;
- *** *Documente privind istoria României. Războiul pentru independență 1877 - 1878*, vol. II, Editura Academiei, București, 1986;
- Anastasiu Tomița Răzășul, *Gospodăria miliatră la români de la Dacia Traiană la România Reîntregită*, Tipografia Viața Literară, București, 1941;
- ANDRONIC B., MOCANU B. P., *Sprijinul logistic al grupării de forțe de tip.divizie*, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2005;
- Antoine-Henry, baron de Jomini, *Precis de l`art de la guerre*, édition définitive Paris, Ch. Tanera, 1855, gustavemar.free.fr/lire_jomoni.htm
- BADESCU I., Revista „Sisteme logistice” nr. 3-4/1992, București;
- BONDAR V., *Buletinul Arhivelor Militare Române, Studii/documente*, București, 2015, www.arhivelenationale.ro/.../lista

---

⁵⁷ L-1, *Regulamentul logisticii operațiilor întrunite*, București, 2008, art. 1.

BOTOȘ I., Obogeanu M., *Intendența armatei române de-a lungul timpurilor*, București, 1992.

DAFINESCU T., BOAȚĂ I., *Serviciile Armatei Române*, Editura Militară, București, 1989;

<https://dexonline.ro/definitie/logistica>

